

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๕ (สระบุรี) ส่วนวิชาการและกฎหมาย โทร. ๐-๓๖๓๔-๗๔๙๗
ที่ ทส.๑๖๑๘๘.๔/ ๐.๓๔๗๔ วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอส่งจุลสาร ส่วนวิชาการและกฎหมาย ฉบับที่ ๑ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๔

เรียน ผู้อำนวยการส่วนทุกส่วน
ผู้อำนวยการศูนย์ป่าไม้ทุกศูนย์

สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๕ (สระบุรี) ขอส่งจุลสาร ส่วนวิชาการและกฎหมาย ฉบับที่ ๑ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ เรื่อง “กฎหมายที่เจ้าพนักงานควรรู้” เรียนมาเพื่อทราบและพิจารณาเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้เจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงานได้ทราบและใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป ดังปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

(นายภูมินทร์ บุญบันดาร)

ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๕ (สระบุรี)

จุลสาร ส่วนวิชาการและกฎหมาย ฉบับที่ ๑

ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๔

จุลสารฉบับนี้ ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป่าไม้ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจ พร้อมความเห็นทางกฎหมาย รวบรวมโดยฝ่ายกฎหมาย ส่วนวิชาการ และกฎหมาย สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๕ (สระบุรี)

“กฎหมายที่เจ้าพนักงานควรรู้”

คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๓๔๙๐/๒๕๖๒

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒^๑ กฎหมายอาญาไม่มีผลย้อนหลัง

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ มาตรา ๒๖/๔ , ๒๖/๕

พนักงานอัยการโจทก์มีอำนาจเรียกค่าเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในเขตป่าสงวนแห่งชาติไปในคราวเดียวกันในการดำเนินคดีอาญา ตามมาตรา ๒๖/๕ และกำหนดให้ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตามมูลค่าทั้งหมด ตามมาตรา ๒๖/๔

คดีนี้ จำเลยกระทำความผิดก่อนวันที่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๙ ใช้บังคับถัดจากวันประกาศราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แต่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ในภายหลังวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และมีคำขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายทางทรัพยากรธรรมชาติแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชนั้น ตามมาตรา ๒๖/๔ กำหนดให้ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายแก่รัฐ ส่วนมาตรา ๒๖/๕ ให้อำนาจพนักงานอัยการสามารถเรียกค่าเสียหายมาพร้อมกับคำฟ้องคดีอาญา อันมีลักษณะเป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติ มิได้เป็นกฎหมายที่กำหนดโทษทางอาญาที่ต้องห้ามมิให้มีผลย้อนหลัง

^๑ มาตรา ๒ วรรคสอง ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้น ไม่เป็นความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง